

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év március hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T:

A vesztegetés bűntette miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 1.B.1024/2009/13. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben alkalmazott intézkedést 150 (egyszázötven) napi tétel pénzbüntetésre súlyosítja.

Egy napi tétel összegét 1000 (egyezer) Ft-ban állapítja meg.

Az így kiszabott összesen 150.000 (egyszázötvenezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 139.219 (egyszázharminckilencezer-kettőszáztizenkilenc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A vádlottat a Fővárosi Bíróság a 2009. november 19. napján kelt 1.B.1024/2009/13. számú ítéletével 2 rb. vesztegetés bűntette miatt 3 évre próbára bocsátotta, egyben 10.000 Ft tekintetében vagyonelkobzást is elrendelt.

Kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére, míg további 166.894 Ft tekintetében megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést az alkalmazott intézkedés helyett felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása és kiutasítás alkalmazása végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.88/2010/1-I. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a büntetőeljárást, a megállapított tényállás hiánytalan és abból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Megállapította, hogy a cselekmények minősítése is törvényes, azonban az elsőfokú bíróság által alkalmazott intézkedés a büntetési célok elérésére nem alkalmas.

Az ügyészi álláspont szerint a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottsága és a vádlott büntetett előélete olyan körülmények, amelyek mindenképp a büntetés kiszabását indokolják. Ezért indítványozta, hogy a cselekmény viszonylag csekélyebb tárgyi súlyára figyelemmel a másodfokú bíróság enyhítő szakasz alkalmazásával pénzbüntetésre ítélje a vádlottat. Ugyanakkor a kiutasításra vonatkozó ügyészi indítványt nem tartotta fenn.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakkal egyezően nyilatkozott.

A vádlott védője felszólalásában hangsúlyozta, hogy a vádlott az eljárás során ténybelileg elismerte ugyan a cselekményt, ez azonban a bűnösség elismerésére nem terjed ki. E körben arra hivatkozott, hogy a vádlott egy más kultúrkörből származott, ahol minden alkalommal szokás megvendégelni azokat a személyeket, akik a környezetükben nagyon sokat dolgoznak. Ezt alkalmazta a vádlott jelen esetben is, amikor a már több órája helyszíni szemlét folytató rendőrök részére ételvásárlás céljából pénzt próbált átadni.

Kiemelte a védő azt is, hogy a vádlottnak ebből semmiféle előnye nem származott és nem is próbálta a helyszínelő rendőröket szabálytalanságra rábírní. Mindezek alapján enyhe joghátrány alkalmazását, ezen belül is az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdésében írtak szerint teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárást. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges valamennyi releváns bizonyítékot feltárt, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte. Helyesek voltak a tényből tényre történő következtetései is.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiánytalan, annak sem a kiegészítése, sem pedig a helyesbítése nem indokolt, így e tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A bizonyítékok értékelése körében a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a vádlott a cselekmény elkövetését ténybelileg az eljárás során mindvégig elismerte. Ezt

alátámasztotta tanú1. és tanú2. tanúk vallomása is. A vádlott azonban ténybeli beismerés mellett a bűnösségét nem ismerte el, arra hivatkozva, hogy a pénz átvétele nem a tanúk megvesztegetését célozta, hanem csak a vendégül látásuk ellenértéke volt. Az elsőfokú bíróság ezt a vádlotti védekezést nem fogadta el.

Helytállóan járt el akkor, amikor a cselekmény elkövetésének részleteit illetően nem a vádlotti vallomást, hanem tanú1. és tanú2. rendőr tanúk vallomására alapította a tényállását. A rendőri jelentés, mint okirati bizonyíték e tanúk vallomását minden tekintetben alátámasztotta.

Az elsőfokú bíróság e vallomásokat és az okirati bizonyítékokat figyelembe véve bizonyítottan látta a bűncselekmény elkövetését és ezért a vádlott bűnösségét megállapította.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott cselekményének jogi minősítését törvényesnek tartotta mivel jelen ügyben nem merült fel adat arra, hogy a vádlott a pénz felajánlása ellenében bármilyen jogszabályba ütköző magatartásra, vagy kötelességszegésre akarta volna rábírní az intézkedő rendőröket.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság mind az enyhítő, mind pedig a súlyosító körülményeket hiánytalanul sorolta fel, annak pontosítása mindössze annyiban szükséges, hogy a vádlottnak három kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia.

Az alkalmazott joghátrány tekintetében azonban az ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. E körben egyetértett az ügyészi fellebbezésben foglaltakkal, megállapítva, hogy az intézkedés alkalmazása nem szolgálja kellőképpen a büntetési célokat.

Ugyanakkor azt is megállapította, hogy a cselekmény elkövetésekor hatályban volt törvényi rendelkezések kedvezőbbek a vádlott számára, ezért a Btk. 2.§-ának alkalmazásával a vádlottat a Btk. 51.§ (1) és (2) bekezdése szerinti pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés napi tétel számának meghatározásakor figyelembe vette a cselekmény jellegét és annak tárgyi súlyát, míg az egy napi tétel összegének meghatározásakor a vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyait, valamint azt a körülményt értékelte, hogy három kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia.

A pénzbüntetést meg nem fizetése esetén annak átváltoztatásáról a Btk. 52.§-a szerint határozott.

Mindezeket figyelembe véve a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a büntetés tekintetében részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség tekintetében a Be. 339.§ (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2011. év március hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Fővárosi Bíróság 1.B.1024/2009/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.52/2010/11. számú ítéletében írt változtatással 2011. év március hó 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év március hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő